

[Fuglsang.]

og der er ikke i det forløbne år sket nogen som helst ændring i regeringens politik og foreligger derfor ikke nogen begrundelse for, at vort parti i år skulle indtage en anden stilling. Tværtimod, bestræbelserne for vort lands tilslutning til, og man kan vel næsten også kalde det indordning under, markedsplanerne er fortsat og bruges også i år som argument for at forlænge lovens gyldighedstid.

Nu er det som bekendt ikke gået alt for glat med disse markedsplaner; det ligger i og for sig i sagens natur. Når man bygger, som kapitalismen gør det, på konkurrence og kræfternes frie spil, kommer dette selvfølgelig også til at gælde de stater, hvor disse kræfter, som afdøde professor Birk engang sagde det, spiller en afgørende rolle som det tredje ting. At det ikke går så glat, derom fortæller det for nylig afholdte negative frihandelsmøde i Paris; men mødets forløb fortæller også om, hvorfor det går trægt med forhandlingerne, og fortæller lidt om, hvad markedsplanerne er, og hvad de vil komme til at betyde for et lille land som vort. Nu vel, den direkte årsag til det negative møde i Paris var modsætningerne mellem Frankrig og England, og vi ved, hvordan den franske regering temmelig direkte var tilskyndet til at indtage den holdning, den gjorde, ved en henvendelse fra det franske industriforbund. Vi ved, at England, som er en af drivkræfterne i frihandelsområdet, har skabt denne tanke ud fra sine egne interesser i håb om på én gang at sikre sig adgang til det europæiske fastlands marked og samtidig klare sine problemer over for imperiet. Men det, som hele denne diskussion afslører, og som dermed kommer til at spille ind med hensyn til den lov, vi behandler her, er jo, at bag de forskellige markedsplaner ligger stormagternes indbyrdes kampe og deres bestræbelser for at lade deres vanskeligheder afvikle på de små magters bekostning.

Det kender vi lidt til ikke mindst fra vort forhold til Vesttyskland i den sidste tid, hvor tilsyneladende alle dårlige principper i tidligere tysk politik fortsat lever, deriblandt herrefolkets temmelig udtrykte foragt for traktater og skriftlige aftaler. Det burde for os, for hvem landbrugs-eksporten spiller en så stor rolle, vække til

eftertanke at se, hvordan fællesmarkedets førende kraft tilsyneladende tilsidesætter alle aftaler, hvad landbrugseksport angår.

Nu har den højtærede handelsminister og regeringen efter den lov, vi her behandler, haft bemyndigelser til at svare på de tyske krænkelse af vore aftaler. Den har ikke brugt disse bemyndigelser, den har tværtimod i GATT i en situation, hvor andre førende landbrugseksporterende lande, New Zealand, Australien og Canada o. s. v., har protesteret over for Tyskland og krævet, at det overholdt sine forpligtelser, nærmest stået som den ydmyge og mere forsonlige part.

Hvis denne lov skal have nogen betydning, må det for mig at se bl. a. være ved at udnytte de muligheder, den giver til at svare på tyskernes åbenbare overgreb. Nu ligger det sådan, at samtidig med at Tyskland f. eks. diskriminerer vor smørekseport, har vi i månederne januar-august fra Tyskland indført transportmidler for 192 mill. kr. Overhovedet har vi i de samme måneder indført for små 80 mill. kr. mere, end vi har eksporteret til Tyskland. Det er ting i vor favør, som det for mig at se vil være rigtigt og nødvendigt at anvende over for mennesker som tyskerne, når de optræder på den måde. Men man har ikke gjort det, og det er en af grundene til, at vi er skeptiske over for en bemyndigelseslov som denne, idet vi frygter, at de bemyndigelser, den giver, vil blive benyttet til gennem markedsplanerne yderligere at isolere os sammen med stater som Vesttyskland, samtidig med at den isolerer os fra handelen udadtil med de socialistiske og de over-søiske lande.

Der er en særlig bestemmelse, som jeg er faldet over, nemlig § 7. Denne paragraf bemyndiger handelsministeren til at træffe midlertidige foranstaltninger med hensyn til forbrugsregulering, rationering, hensigtsmæssig fordeling af varelagre o. s. v., når sådanne foranstaltninger skønnes påkrævet som følge af truende eller indtrådt varenknap. Naturligvis kan der være en vis rimelighed i sådanne bestemmelser, men i samme § 7 opretholdes i det sidste punktum boligministerens materialebevillingssystem — altså endnu så mange år efter krigens op-hør opretholdes en faktisk rationering.

Det kan mit parti ikke gå med til og